

דמי הביטוח הלאומי, כדי שיהיה זכאי לקיצבה, בהגיעו לגיל 65. כן שילמה עבור רו הלישכה את שכר הדירה לעמידר. ב-2.12.70 ביקרה אצלו עובדת סוציאלית. היא לא מצאה אותו בבית, וכזה הסתיים הביקור. מאז, לא נערך אצלו ביקור נוסף — במשך שנתיים תמימות. "התחלפו אצלנו עובדות סוציאליות", הסבירה סלע, "ובגלל זה לא היתה עובדת אחראית לשטח בתקופה זו, ולא יכולנו לאתר את זהדה. זה לא מתפקדינו לחפש אותם."

אלכוהוליסט

כרוני

זנה היתה דעתו של ראש העיר רייה, חגניה גיבשטיין. "אני סבור שיש מקום לגוף כלל-ארצי, שידאג לזקנים בודדים", אמר. "לגבי מה שהתייחס ברמת-אלהו, העברתי הוראות לכתיה סלע לספל מיד בדויד פרץ, הנמצא במצב קשה מאוד."

אין זאת הפעם הראשונה שרמת-אלהו מגיעה לכותרות. היה זה בקיץ 1969, כאשר פרצה במקום מגיסת טיסוס הבטן. ילד אחד מת, אחרים ניצלו ברגע האחרון, והטלוויזיה הראתה את עכברושי הענק שהתרוצצו ברחובות.

המצב השערורייתי של מעברת העוני המזוהה היה אחת הסיבות שהביאו, בי בחירות הבאות, לנפילתו של המערך בראשון, ולעלייתו של גיבשטיין, איש גח"ל. יוסף זהדה ודויד פרץ אינם עלובי החיים היחידים ברמת-אלהו.

ישנו גם, למשל, נחמיה (גורמן) מרדכי, (45), יליד הודו, גם הוא רעב ללחם — אך מסיבה אחרת.

המצילות פרחת זפרני (מימין) ושרה חסון, שתי שכנות תיו של דויד פרץ, שנדיבות-ליבן הצילה אותן ממוות ברעב, עד היום. לישכת הסעד סמכה על כך ששכנותיה, אלה מביאות מדי פעם אוכל לזקן הבודד, לא נחפזה להסיר ידן מן המענק שיאפשר לו לאכול בלי נדבות שכנים. "אנחנו לא יכולים לדעת על כל אחד", הגיבה מנהלת לישכת הסעד.

מתים פה כולם מרעב", סיפרה השבוע פרחת זפרני, תושבת מעברת הצריפים שכוחת-האל. "אין מי שידאג להם, ורק ככה הם חיים. בקושי, שנים". היא היתה מוכנה גם להוכיח את דבריה. פרחת הצביעה על אחד הצריפים היסמוכים. על המיטה שכב זקן לבן-שיער וזקן, עיניו בוחות בתקרה. פניו היו חיוורים. ידיו רעדו. הערכת את גילו ב-90. התברר שהוא בן 55. שמו היה דויד פרץ. "אין לי מה לאכול", סיפר בקול רועד מחולשה. "אין לי מי שיביא לי חתיכת לחם. אני לבד פה. רק השכנה שלי, פרחת, ועוד כמה שכנות

העזובה נוף אופייני לרמת-אלהו: ילדים מסתובבים בתוך עזובה משוערת, בין ערימות אשפה, וחפצים מושלכים, על רקע זה, פרצה לפני שלוש שנים

אחדות שגרות כאן, מביאות לי לפעמים קצת אוכל". סיפרה שרה חסון, שכנה אחרת הי מביאה מדי פעם אוכל לפרץ: "אין לו כלום מה לאכול. רעב כל הזמן. היה מת כבר, אם לא אנחנו".

שנתיים — ללא ביקור **הגיבה השבוע** בתיה סלע, מנהלת לישכת הסעד של עיריית ראשון-לציון: "היכרנו את מצבו של דויד פרץ, מאז הפסיק לעבוד. אבל סמכנו על השכונה

שלו. קיבלתי דיווחים שיש שם כמה נשים שנותרו לו אוכל, שלא ירשו לו למות מרעב". "לא יכולנו לתת לו מענק מיד, כאשר הפסיק לעבוד בהמשק, לפני כמה חודשים. עכשיו, הוא יתחיל לקבל". הוסיפה סלע בהתרגשות: "אנחנו לא יכולים לדעת על כל אחד. יש לנו 3,000 חקים".

כך נראים באמת פני הדברים. כך ניראו גם פני הדברים במקרהו של יוסף זהדה ז"ל.

עיון בתיקו של זהדה בלישכת הסעד גילה את ההיסטוריה הבאה:

לפני שלוש שנים הוא פנה לעזרת הלישכה. הלישכה החלה משלמת עבורו את